

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2753/2540

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สยามนานาก่อสร้าง กับพวกโจทก์ นางไพบูลย์ เหล่าวรวิทย์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 177, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทั้งสองฟ้องว่าจำเลยรู้อยู่แล้วว่าโจทก์ทั้งสองออกเช็คพิพาทให้ ส. ยึดถือไว้แทนสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์ที่ 1 กู้ยืมเงินไปจาก ส. แต่จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญาที่ ส. ฟ้องโจทก์ทั้งสองเป็นจำเลยในข้อหาความผิดต่อ พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 ว่าโจทก์ทั้งสองออกเช็คพิพาทแลกเงินสดไปจากจำเลยอันเป็นการออกเช็คพิพาทให้จำเลยเพื่อชำระหนี้ซึ่งหากข้อเท็จจริงเป็นดังที่โจทก์ทั้งสองฟ้อง คำเบิกความของจำเลยย่อมเป็นความเท็จอันเป็นข้อสำคัญในคดีดังกล่าว จำเลยย่อมมีความผิดฐานเบิกความเท็จ แต่เนื่องจากในขณะคดีนี้อยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 ซึ่งเป็นกฎหมายในคดีเดิมที่โจทก์ทั้งสองนำมาเป็นมูลในการฟ้องคดีนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว มี พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 ออกมาใช้บังคับแทน ปรากฏว่ากฎหมายฉบับใหม่ที่ออกภายหลังการออกเช็คที่จะเป็นความผิดนั้นต้องเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย แต่กรณีการออกเช็คพิพาทแล้วแลกเงินสดมิใช่เป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ดังนั้นคำเบิกความของจำเลยในคดีนี้จึงไม่เป็นข้อสำคัญในคดีนี้อันจะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จการกระทำของจำเลยไม่เป็นของผิดตามฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1148/2532 หมายเลขแดงที่ 1520/2532 ของศาลชั้นต้น ระหว่างนายสมศักดิ์ เหล่าวรวิทย์ โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด สยามนานาก่อสร้าง ที่ 1 นายลิขิต นิมตระกูล ในฐานะส่วนตัวที่ 2 จำเลย ตอบทนายโจทก์ตอนหนึ่งว่าจำเลยที่ 2 นำเช็คมาเปลี่ยนเป็นเช็คฉบับที่ฟ้อง โดยประทับตราจำเลยที่ 1 ลงชื่อจำเลยที่ 2 (ซึ่งเป็นโจทก์ทั้งสองคดีนี้ตามลำดับ) เป็นผู้สั่งจ่าย ยืนยันว่าถึงวันที่ลงในเช็คให้เรียกเก็บเงินได้ ก่อนเช็คถึงกำหนดจำเลยนำเช็คฉบับนี้ไปชำระหนี้ให้นายสมศักดิ์เป็นค่าช่วยซื้อที่ดินจากนายสฤติย์ ที่จังหวัดอยุธยา อันเป็นความเท็จ คำเบิกความดังกล่าวของจำเลยว่าโจทก์ทั้งสองได้ออกเช็คฉบับที่ฟ้องมาเปลี่ยนกับจำเลยเมื่อประมาณปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2531 ก่อนเช็คถึงกำหนดจำเลยนำไปชำระหนี้ให้นายสมศักดิ์ ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คจึงแสดงว่าโจทก์ทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 ซึ่งความเท็จจริงดังกล่าวเป็นข้อสำคัญในคดีนี้ หากศาลชั้นต้นเชื่อคำเบิกความของจำเลยก็จะต้องฟังว่าโจทก์ทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 และพิพากษาลงโทษโจทก์ทั้งสอง ความจริงแล้วโจทก์ทั้งสองออกเช็คดังกล่าวให้นายสมศักดิ์ยึดถือไว้แทนสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์ที่ 1 กู้ยืมเงินไปจากนายสมศักดิ์ ไม่ใช่เช็ค

ชำระหนี้ให้แก่จำเลยซึ่งจำเลยรู้ดีอยู่แล้ว แต่กลับเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาล เหตุเกิดที่ตำบลบางกระสอ อำเภอเมืองนนทบุรีจังหวัดนนทบุรี ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ศาลชั้นต้น ไต่สวน มูลฟ้อง แล้ว เห็นว่า คดี มีมูล ให้ ประทับฟ้อง จำเลย ให้การ ปฏิเสธ ศาลชั้นต้น พิจารณา แล้ว พิพากษายก ฟ้อง โจทก์ ทั้ง สอง อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ให้จำคุก 1 ปี และปรับ 3,000 บาทจำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสกลับตัวสักครั้ง จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องของโจทก์ทั้งสองหรือไม่เมื่อพิจารณาคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองประกอบกับคำเบิกความของจำเลยตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 1 แล้ว โจทก์ทั้งสองฟ้องว่าจำเลยรู้อยู่แล้วว่าโจทก์ทั้งสองออกเช็คพิพาทให้นายสมศักดิ์ เหล่าวรวิทย์ ยึดถือไว้แทนสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์ที่ 1 กู้ยืมเงินไปจากนายสมศักดิ์ แต่จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1520/2532ของศาลชั้นต้นซึ่งนายสมศักดิ์ฟ้องโจทก์ทั้งสองเป็นจำเลยในข้อหาความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ. 2497 ว่า โจทก์ทั้งสองออกเช็คพิพาทแลกเงินสดไปจากจำเลยอันเป็นการออกเช็คพิพาทให้จำเลยเพื่อชำระหนี้ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่าหากข้อเท็จจริงเป็นดังที่โจทก์ทั้งสองฟ้องคำเบิกความของจำเลยย่อมเป็นความเท็จอันเป็นข้อสำคัญในคดีดังกล่าวจำเลยย่อมมีความผิดตามฟ้อง แต่เนื่องจากในขณะคดีนี้อยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ. 2497 ซึ่งเป็นกฎหมายในคดีเดิมที่โจทก์ทั้งสองนำมาเป็นมูลในการฟ้องคดีนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว มีกฎหมายฉบับใหม่ คือพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534ออกมาใช้บังคับแทน ปรากฏว่ากฎหมายฉบับใหม่ที่ออกภายหลังการออกเช็คที่จะเป็นความผิดนั้นต้องเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ ตามกฎหมาย แต่กรณีการออกเช็คพิพาทแล้วแลกเงินสดมิใช่เป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง ไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534มาตรา 4 ดังนั้น คำเบิกความของจำเลยในคดีนั้น จึงไม่เป็นข้อสำคัญในคดีอันจะเป็นความผิดฐานเบิกความจริง การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามฟ้องปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 ประกอบด้วยมาตรา 225 สำหรับประเด็นข้ออื่นไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย ศาลอุทธรณ์ภาค 2พิพากษาลงโทษจำเลย ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น" พิพากษากลับ ให้ยก ฟ้อง

องค์คณะ

ไพฑูรย์ แสงจันทร์เทศ · จงทรัพย์ เทียงธรรม · ธวัชชัย พัทธกษพล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2753/2540>